

סדר הלמוד ליום ד' אדר (ו"ט לעומר)

סדר לקוטי מזהר"ן הי"מ:

תורה קכז

בזהר בכמה מקומות ששבתו החבריא את רבי שמעון בן יוחאי איתא וי לדרא כד תסתלק פוק עין ותשכח (ע"ן ח"א דף פ"ג וצ"ב ובח"ב כ"ג ס"ה פ"ו פ"ז פ"ט). והוא בחינת (שמות ל"א): "שבת וינפש", כיון ששבת וי אבדה נפש' (ביצה טז). הינו שמחת גדל התענוג של הנפש יתרה שבא בשבת, על-כן מתחילים תכף להתגעגע ולהצטער על אבדת הנפש במוצאי-שבת. כן החבריא, מחמת גדל התענוגים והשעשועים שקבלו מרבם רבי שמעון בן יוחאי, על-כן תכף ומיד התחילו להתגעגע, ועלה על לבם צער ההסתלקות שיהיה להם.

בכל מקום ששבתו החבריא את רבי שמעון בן יוחאי על שגלה להם סוד נפלא תמצא שאחר-כך אמר להם עוד חדושי תורה:

תורה קכז

הבגדים הם בסוד החשמ"ל, שהוא שמירה. ועל כן הבגדים יהיו שלמים תמיד ולא קרועים כי הוא קלוקל השמירה: הבגדים בעצמן תובעין את האדם אם לא נזהר בשמירתו לכבדו כראוי ולהחזיקו בנקיות: (גדל אזחרה זאת לשמר את הבגדים מפתמים עין לעיל בסימן כ"ט):

תּוֹרַת הַקָּבֹד

אֵיטָא בְּמָרָא (יומא סט:): לְעֵינֵי הַיֵּצֵר הָרַע דְּעֵבְרָה, דְּהֵינּוּ שְׁל תַּאֲוֹת הַמְּשָׁגַל, כַּחֲלִינְהוּ לְעֵינְהָ וּשְׁבַקוּהוּ. נִמְצָא שְׂאֵף-עַל-פִּי שְׁסֵמוֹ אֶת עֵינֵי הַיֵּצֵר הָרַע שֶׁל נְאוּף, אַף-עַל-פִּי-כֵן נִשְׁאַר. וְזֶה בְּחִינַת מַה שֶּׁנִּמְצָא לְפַעְמִים בְּאַנְשִׁים הַכְּשָׁרִים קְצָת, שְׂמַחַמַת שְׁנוּגַע יִרְאֵת הַשֵּׁם בְּלִבּוֹ, הוּא מְשַׁפִּיל עֵינָיו וְאֵינּוּ מְסַתְּכֵל בְּנָשִׁים, וְאַף-עַל-פִּי-כֵן הוּא גּוֹנֵב אֶת הָעַיִן כְּלֹאֲחֵר יָד, וּמְסַתְּכֵל מִן הַצַּד. וְהוּא בְּחִינַת כַּחֲלִינְהוּ לְעֵינְהָ דִּישְׂרָא, שְׂמַסְמָא עֵינֵי הַיֵּצֵר הָרַע שְׂרוּצָה לְהַסְתְּכֵל, וְהוּא מְסַמָּא עֵינָיו עַל-יַדֵּי שְׂמוּנַע עֲצָמוֹ מְלַהֲסַתְּכֵל, וְאַף-עַל-פִּי-כֵן נִשְׁאַר הַיֵּצֵר הָרַע כִּי מְסַתְּכֵל מִן הַצַּד כְּלֹאֲחֵר יָד:

תּוֹרַת הַקָּבֹט

אָרֶץ אֹכֶלֶת יוֹשְׁבֵיהָ (במדבר י"ג). כְּשֶׁמִּקְרָב לְהַצְדִּיק, אַף שְׂאֵינּוּ מְקַבֵּל מִמֶּנּוּ כָּלֵל, הוּא גַם כֵּן טוֹב מְאֹד. וְהַאֲמוּנָה לְבַדָּה שְׂמַאֲמִין בְּהַצְדִּיק, מוֹעִיל לְעֲבוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. כִּי טַבַּע הָאֲכִילָה שְׂהַמְזוֹן נִתְהַפֵּף לְנִזְוֹן, כְּגוֹן כְּשֶׁהַחַי אֹכֶלֶת צוֹמַח כְּגוֹן עֲשָׂבִים, נִתְהַפְּכִין הָעֲשָׂבִים לְחַי, כְּשֶׁנִּכְנָסִין בְּתוֹךְ מַעֲיָהּ. וְכֵן מַחֵי לְמַדְבָּר, כְּשֶׁהַמְדַּבֵּר אוֹכֵל הַחַי, נִתְהַפֵּף הַחַי לְמַדְבָּר. וְלִכְּל מְקוֹם שְׂנִכְנָם לְשֵׁם הַמְזוֹן שְׂנִתְחַלֵּק לְהָאִיבָרִים, נִתְהַפֵּף לְמַהוּת הָאִיבָר מִמַּשׁ שְׂנִכְנָם לְשֵׁם. כְּגוֹן הַחֵלֶק מִהַמְזוֹן הַנִּכְנָם לְהַמַּח נִתְהַפֵּף לְמַח, וְהַנִּכְנָם לְלֵב נִתְהַפֵּף לְלֵב, וְכֵן לְשְׂאֵר הָאִיבָרִים. וְזֶהוּ: **אָרֶץ אֹכֶלֶת יוֹשְׁבֵיהָ כִּי אָרֶץ הוּא בְּחִינַת אֲמוּנָה**, כְּמוֹ שְׂכַת-טוֹב (תְּהִלִּים ל"ז): "שְׁכַן אָרֶץ וְרַעַה אֲמוּנָה". וְזֶהוּ **אֹכֶלֶת יוֹשְׁבֵיהָ**, כִּי כְּשֶׁנִּכְנָם לְאָרֶץ, שְׂהִיא בְּחִינַת אֲמוּנָה, נִאָּכֵל אֲצִלָּהּ, הֵינּוּ שְׂנִתְהַפֵּף לְמַהוּתָהּ. הֵינּוּ

חֹק נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'רסח ❦ צמח מוהרנ"ת זצ"ל "צדק צניח מקוה שד"ך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב"❦
❦ חק נתן ולא יעבור יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ❦

בְּשֶׁדְבוּק לְהִצְדִּיק וּמֵאֲמִין בּוֹ, שֶׁהוּא בְּחִינַת אֶרֶץ, נֹאכֵל לְהִצְדִּיק
וְנִתְהַפֵּךְ לְמַחֲוֵת הִצְדִּיק מִמַּשׁ:

וְכֵן אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּעֶצְמָהּ, יֵשׁ לָהּ גַם־כֵּן הַכַּח הַזֶּה. וְעַל־כֵּן אָמְרוּ
רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרֹנָם לְבִרְכָה (פְּתִיבוֹת קִיא): 'כָּל הַיּוֹשֵׁב בְּאֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל שָׂרוּי בְּלֹא עוֹז' שֶׁנֶּאֱמַר: "הָעַם הַיּוֹשֵׁב בָּהּ נִשְׂוֹא עוֹז', כִּי
הִיא 'אֶרֶץ אוֹכֵלֶת יוֹשְׁבֶיהָ', שֶׁהַיּוֹשֵׁב שָׁם נֹאכֵל אֶצְלָהּ, וְנִתְהַפֵּךְ
לְמַחֲוֵתָהּ הַקְּדוֹשׁ. וְעַל כֵּן אָפְלוּ 'הַמְהַלֵּךְ אַרְבַּע אַמּוֹת בְּאֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל, מִבְּטַח לוֹ שֶׁהוּא בֶן עוֹלָם הַבָּא' כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ,
זְכוֹרֹנָם לְבִרְכָה שָׁם:

וְזֶהוּ גַם כֵּן עֲנִין הַמְּבֹאֵר בְּמָקוֹם אַחֵר (לְעֵיל בְּסִימָן ק"א) עַל פְּסוּק:
"בְּקֶרֶב עָלִי מִרְעִים לֶאֱכֹל אֶת בְּשָׂרֵי". שְׁכַלֵּל הָעֲנִין שָׁם,
כְּשֶׁאֲנִי רוֹצֵה שֶׁיִּקְרְבוּ תִרְיֵן רַעִין דְּלֹא מִתְּפָרְשִׁין, אֲנִי צָרִיד לֶאֱכֹל
אֶת בְּשָׂרֵי, הֵינּוּ לְהַכְנִיעַ הַחֹמֶר. וְזֶהוּ: 'לֶאֱכֹל אֶת בְּשָׂרֵי', 'לֶאֱכֹל'
דִּיקָא. שֶׁצָּרִיד שֶׁהַנֶּפֶשׁ תֹּאכֵל הַבָּשָׂר, שֶׁתְּתַהַפֵּךְ לְמַחֲוֵתָהּ. וְזֶהוּ
(שִׁיר הַשִּׁירִים ה): "אֲכָלוּ רַעִים", הֵינּוּ תִרְיֵן רַעִין דְּלֹא מִתְּפָרְשִׁין, שֶׁהֵם
הַמְּחִין הַקְּדוֹשִׁים, שֶׁצָּרִיכִים שֶׁהַמַּח וְהַדַּעַת הַקְּדוֹשׁ יֹאכֵל אֶת
הַגּוֹף, דְּהֵינּוּ שֶׁהַגּוֹף יִתְהַפֵּךְ לְמַחֲוֵת הַנְּשָׂמָה הַקְּדוֹשָׁה, שֶׁהוּא הַמַּח
וְהַדַּעַת (כְּמִבְּאֵר בְּמָקוֹם אַחֵר). שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת אֲכִילָה, שֶׁהַמְּזוֹן נִתְהַפֵּךְ
לְנִזּוֹן כַּנ"ל. וְזֶהוּ: "שֹׁכֵן אֶרֶץ וְרַעַה אֶמּוֹנָה", הֵינּוּ שֶׁאֲתָה תִּהְיֶה
רוֹעֵה וּמְזִין אֶת הָאֶמּוֹנָה, הֵינּוּ שֶׁתִּהְיֶה נֹאכֵל לְהָאֶמּוֹנָה כַּנ"ל,
בְּחִינַת הַמְּזוֹן שֶׁנִּתְהַפֵּךְ לְנִזּוֹן:

אֵךְ אַף־עַל־פִּי־כֵן הָעֶקֶר תְּלוּי בְּרָצוֹן, אִם רָצוֹנוֹ חֹזֵק מְאֹד
לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ וְלַעֲבֹד אוֹתוֹ, רַק שֶׁקִּשָּׁה לוֹ לְשִׁבֵּר
תְּאֵזוֹת גּוֹפוֹ, אִזּוֹ עַל־יְדֵי הַתְּקַרְבוֹת וְאֶמּוֹנַת הִצְדִּיקִים, הוּא בְּחִינַת
אֲכִילָה, וְנֹאכֵל לְהִצְדִּיק, הֵינּוּ שֶׁנִּתְהַפֵּךְ לְמַחֲוֵתוֹ כַּנ"ל. אֵךְ אִם אִין

רצונו כָּלֵל לַעֲבֹד אֶת הַשֵּׁם, לֹא יוֹעִיל לוֹ שׁוּם הַתְּקַרְבוֹת לְצַדִּיקִים,
 וְהוּא בְּחִינַת מְזוּן שְׂאִינוֹ נִתְהַפֵּךְ לְנִזּוֹן. כְּגוֹן אִם אוֹכֵל אֲכִילָה שְׂאִין
 הַטַּבֵּעַ סוֹבֵּלֶת אוֹתוֹ, אֲזִי אֵינוֹ מִתְעַכֵּל וְאֵינוֹ מִתְהַפֵּךְ לְנִזּוֹן, רַק
 הַגּוֹף מְקִיָּא אוֹתוֹ. כֵּן הוּא בְּחִינַת זוֹ מִמָּשׁ, כִּי אֵינוֹ נֹאֲכֵל כָּלֵל
 לְהַצַּדִּיק, אֶף שֶׁמְקַרֵּב אֶצְלוֹ. כִּי הַצַּדִּיק אֵינוֹ יָכוֹל לְסַבְּלוֹ, וּמְקִיָּא
 אוֹתוֹ. וְהוּא בְּחִינַת הַכֶּתוּב בְּאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל (ויקרא י"ח): "כִּי־אֲשֶׁר קָאָה
 אֶת הַגּוֹי", דְּהֵינּוּ שְׂאִינָהּ יְכוּלָה לְסַבְּלוֹ לְהִיּוֹת נֹאֲכֵל אֶצְלָהּ
 שְׂיִתְהַפֵּךְ לְמַהוּתָהּ, רַק הִיא מְקִיָּאָה אוֹתוֹ. ה' יִצְיֵלְנוּ:

תּוֹרָה קַל

כָּל הַגְּדוֹל מִחֲבֵרוֹ יִצְרוּ גְדוֹל מִמֶּנּוּ (סְפָה נב). עַל־יְדֵי עֲנָוָה נִצּוֹל
 מִנְּאוּף, וְזוֹכֵה לְשִׁמְרֵת הַבְּרִית. כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ,
 זְכוּרָנָם לְבִרְכָה (סוֹטָה ד:): 'כָּל הַמִּתְנַגֵּּאָה – לְסוּף נִכְשָׁל בְּאִשֶׁת אִישׁ',
 שֶׁנֶּאֱמַר: "וְאִשֶׁת אִישׁ נִפֶּשׁ יִקְרָה תְּצוּד". וְזֶה פְּרוּשׁ הַסְּמִיכוֹת
 (בְּמִדְבָר י"ב): "וְהָאִישׁ מִשָּׂה עָנּוּ מְאֹד" וְכוּ', לְפָסוּק: "וַתְּדַבֵּר אֶתְרוֹן
 וּמְרִים בְּמִשָּׁה". כִּי הֵם דְּבָרוּ עַל אוֹדוֹת הָאִשָּׁה הַכּוֹשִׁית אֲשֶׁר לָקַח,
 כִּי 'כּוֹשִׁית עַל־שֵׁם יִפְיָה נִקְרָאת' (סְפָרִי וּמוֹבָא בְּפֶרֶשׁ"י שם), וְהֵם אָמְרוּ
 שֶׁלָּקַחָהּ לְשֵׁם יִפִּי (עֵינֵי חֲזוֹנוֹ). וְעַל כֵּן דְּבָרוּ עַל הַפְּרִישׁוֹת, כִּי הֵם לֹא
 רָצוּ לְהֵאֱמִין שֶׁאֶפְשָׁר לְהִיּוֹת פְּרוּשׁ. וְעַל זֶה הִשִּׁיבָה הַתּוֹרָה
 וּסְמְכָה תִּכְפָּה, "וְהָאִישׁ מִשָּׂה עָנּוּ מְאֹד מִכֹּל הָאָדָם", כִּי עַל־יְדֵי
 שֶׁהָיָה 'עָנּוּ מִכֹּל הָאָדָם', הָיָה אֶפְשָׁר לוֹ לְהִיּוֹת פְּרוּשׁ לְגַמְרִי, וְלֹא
 הָיָה לוֹ יְחוּדָא תַתְּאָה כָּלֵל. וְזֶה שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרָנָם לְבִרְכָה
 (סְנֵהֲדָרִין יט:): 'תְּקַפּוּ שֶׁל יוֹסֵף עֲנֻתָנוֹתוֹ שֶׁל בַּעַז, תְּקַפּוּ שֶׁל בַּעַז
 עֲנֻתָנוֹתוֹ שֶׁל פִּלְטִי בֶן לִישׁ'. כִּי הוּא תָלוּי בַּעֲנָוָה, כִּי עַל־יְדֵי עֲנָוָה
 נִצּוֹל מִפְּגַם הַבְּרִית. וְזֶה שֶׁכֶּתוּב: כָּל הַגְּדוֹל מִחֲבֵרוֹ, שֵׁישׁ לוֹ

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'ער - צאמר מוזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהד מספרי רבנו יהיה תיקון לכ"ל" -
צאמר מוזהרני"ת זצ"ל "צדק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

גְּדֻלוֹת. יִצְרוּ גְדוֹל מִמֶּנּוּ, שְׂמַתְגִּבֵּר עָלָיו הַיִּצָּר הָרַע בְּתַאוֹת
נְאוּף, כִּי זֶה עֵקֶר הַיִּצָּר הָרַע, כַּמּוּבָא בַזְהַר (עִקָּרָא דָּף טו:): 'עֵקֶרָא
דַּיִצָּרָא בִישָׂא לְגַלְתָּה עֲרִיזָא':

סדר קצור לקוטי מוזהרני"ת הי"מ:

וי לדרא כד תסתלק - קכו

א תכף בשעת בניסת שבת, אז מחמת גדל התענוג של הנפש
יתרה שבא בשבת, מתחילים תכף להתגעגע ולהצטער על
אבדת הנפש במוצאי שבת קדש, וזה בחינת "שבת וינפש"
שאזמרים בכניסת שבת ודרשו חכמינו, זכרונם לברכה: 'כיון
ששבת וי אבדה נפש' (ביצה ט"ו), וזה כעין שמובא בזהר הקדוש
שבעת שהתענוגו החברי מאד מקדשת התגלות של רבי שמעון
בר-יוחאי, התחילו להתגעגע מאד ואמרו: 'וי לדרא כד תסתלק',
וזה כעין הנ"ל ממש:

שמירת הבגדים - קכז

א הבגדים יהיו שלמים תמיד ולא קרועים; והבגדים בעצמם
תובעין את האדם לדין, אם לא נזהר בשמירתם לכבדם כראוי
ולתחזיקם בנקיות:

כחלינהו לעיני' - קכח

א יש אנשים פשרים קצת, ומחמת שנוגע יראת ה' בלבם משפיל
עיניו קצת ואינו מסתכל בנשים, ואף-על-פי-כן הוא גונב את
העין כלאחר יד ומסתכל מן הצד, וזה בחינת מה שאמרו חכמינו
זכרונם לברכה לענין היצר הרע דעברה: 'כחלינהו לעינה' (יומא
ס"ט), שמסמא עיני היצר הרע על-ידי שמונע עצמו מלהסתכל,

וְאִף־עַל־פִּי־כֵן נִשְׁאַר הַיֵּצֵר הָרָע כִּי מִסְתַּכֵּל מִן הַצַּד כְּלֹאֲחֵר יָד:

אַרְץ אוֹכֵלֶת יוֹשְׁבֵיהָ – קִכְט

א הָאֱמוּנָה לְבַדָּה שְׂמֵאֲמִין בְּהַצְדִּיק וּמִקְרַב עֲצָמוֹ אֱלֹיו, אֲפִלוּ אִם לֹא יִקְבֵּל מִמֶּנּוּ כָּלֵל, זֶה בְּעֲצָמוֹ טוֹב מְאֹד, כִּי עַל־יְדֵי הָאֱמוּנָה וְהַתְּקַרְבוֹת לְבַד נֶאֱכַל הָרָע שְׁלוֹ וְנִתְהַפֵּף לְמַהוּת הַצְדִּיק, וּבְלִבְד שִׁיחִיהָ כּוֹנֵנָתוֹ לְשָׁמַיִם. אֲבָל מִי שֶׁנּוֹסֵעַ וּמִקְרַב עֲצָמוֹ לְהַצְדִּיקִים בְּשִׁבִיל כּוֹנֵנָה אַחֶרֶת לֹא יוֹעִיל לוֹ הַתְּקַרְבוֹת כָּלֵל:

ב מִי שֶׁנּוֹסֵעַ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְכוֹנֵנָתוֹ לְשָׁמַיִם בְּאַמֶּת כִּדִּי לְשׁוֹב עַל־יְדֵי־זֶה לְהֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ, בּוֹדֵאֵי תוֹעִיל לוֹ אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל מְאֹד, כִּי עַל־יְדֵי־זֶה לְבַד שֶׁנִּכְנָס לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל נֶאֱכַל אֶצְלָה וְנִתְהַפֵּף לְמַהוּתָהּ הַקְּדוּשָׁה, וְעַל כֵּן אֲפִלוּ הַמְהִלֵּךְ אַרְבַּע אַמּוֹת בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל מִבְּטָח לוֹ שֶׁהוּא בֶּן עוֹלָם הֵבֵא (כְּתוּבָה קי"א). אֲבָל אִם אֵין רְצוֹנוֹ כָּלֵל בְּשִׁבִיל עֲבוּדַת הַשֵּׁם לְכִלּוֹת הָרָע שְׁלוֹ, לֹא יוֹעִיל לוֹ יְשִׁיבַת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, כִּי הִיא מְקִיָּאָה אוֹתוֹ בְּבַחֲיִנַת "כֹּאֲשֶׁר קָאָה"

(וַיִּקְרָא י"ח כח):

כֹּל הַגְּדוֹל מִחֲבָרוֹ – קֵל

א עַל־יְדֵי עֲנָוָה נִצּוֹל מִנְּאוּף וְזוֹכֵה לְשִׁמְרֵת הַבְּרִית אֲבָל עַל־יְדֵי גִבּוֹרָה וְגִדְלוֹת מִתְגַּבֵּר עָלָיו הַיֵּצֵר הָרָע בְּתֹאָוָה זֹאת:

סֵדֶר יְמֵי מַלְחָמַת הַיּוֹמִי:

וְאַחֵר שְׁבוּעוֹת שְׁנַת תְּקַס"ה הַנִּל בְּעֶרְךָ שְׂמוּנָה יָמִים שֶׁהֵייתִי אֲצִלוּ בְּשִׁבוּעוֹת הַנִּל הַתְּעוֹרֵר לִי רְצוֹן לְנִסְעַ אֱלֹיו כִּי הָיָה צָר לִי מְאֹד בְּעַנְיַן דְּרָכֵי עֲבוּדַת הַשֵּׁם וְכוּ' אֲבָל הָיָה קָשָׁה עָלַי מְאֹד לְבוֹא אֱלֹיו מִחֲמַת מְנִיעוֹת הַנִּל, וְאִז הָיָה קָשָׁה וְכָבֵד עָלַי מְאֹד מְאֹד לְשִׁבֵּר הַמְּנִיעָה הַנִּל שֶׁלֹּא יִקְפִּיד עָלַי כִּי לֹא יִדְעֵתִי אֵיךְ

חוק נתן ולא יעבור

ג'ערב - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מוקוה שדך צחד מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל" -
"חוק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצחתי" שע"י ישיבת תיקון המידות

אֲשָׂא פָּנַי לְכַנֵּם לְפָנָיו לְבַקְשׁוּ שִׁיקָרְבָנִי לְהַשִּׁיב יְתִבְרַךְ אַחַר שְׁזָה
סְמוּךְ הָיִיתִי אֶצְלוֹ, אָבֵל אֶף עַל פִּי כֵן הָיָה חֲשָׁקִי וּרְצוֹנִי חֹזֵק מְאֹד
לְנַסֵּעַ אֵלָיו:

וְרַחֵם עָלַי הַשֵּׁם יְתִבְרַךְ בְּרַחֲמָיו הָעֲצוּמִים וְשַׁלַּח בְּדַעְתִּי עֲצָה
שְׂאֵסַע לְבִרְסֵלָב בְּשָׁבִיל לְכָרֶךְ הַסֵּפֶר שֶׁנֶּעֱשָׂה מִהַקּוֹנְטְרָסִים הַנִּלְ"ל
שֶׁחֲזַרְתִּי וְהִעֲתִיקְתִּי בַּסֵּדֶר כַּנִּלְ"ל, כִּי כָּבֵד נִגְמְרוּ כַּנִּלְ"ל וְהוּא זְכוֹרוֹנוֹ
לְבָרְכָה צוֹה עָלַי בְּעֲצֻמוֹ שֶׁלֹּא לְכָרְכֶם בְּנַעֲמִירוֹב מִפְּנֵי הַמִּתְנַגְּדִים
הָרַבִּים שֶׁהָיוּ שָׁם כִּי אֲזוּ הָיִינוּ נִזְהָרִים מְאֹד שֶׁלֹּא לְגַלוֹת תּוֹרָתוֹ
לְחוּץ כָּלֵל כַּנִּלְ"ל, וְעַל כֵּן צוֹה עָלַי בְּעֲצֻמוֹ לְכָרְכֶם בְּבִרְסֵלָב דִּיקָא
וּכְבָּר הָיָה בְּדַעְתִּי קִדְּם שְׁבוּעוֹת לְהַבִּיאֶם לְכָאן לְבִרְסֵלָב לְכָרְכֶם,
אֲךְ לֹא אֶסְתַּיֵּעַ מִלְּתָא מִן הַשָּׁמַיִם וְעַתָּה אַחַר שְׁבוּעוֹת הָיִיתִי
רוֹצֵה לָבוֹא לְפָנָיו אֲךְ הָיָה לִי מְנִיעָה הַנִּלְ"ל וְהָיָה לִי לְשַׁלַּל עֲצָה
הַנִּלְ"ל שֶׁהִזְכִּירְנִי הַשֵּׁם בְּרַחֲמָיו לְנַסֵּעַ בְּשָׁבִיל כְּרִיכַת הַסֵּפֶר הַנִּלְ"ל
וְזֶה יְהִיָּה לִי תְרוּץ לְפָנָיו שֶׁבְּשָׁבִיל זֶה בָּאתִי וְאַגִּב אֹכֵל לְדַבֵּר עִמּוֹ
אִם אֶזְכָּה וְכֵן עָשִׂיתִי וְנִסְעֵתִי תִכְף וּמִיד לְבִרְסֵלָב בַּיּוֹם הַנִּלְ"ל
וּבָאתִי בַּיּוֹם שְׁשִׁי בְּבִקְרָה, וַיִּרְאֵתִי לְכַנֵּם אֵלָיו וְלְהַתְרָאוֹת לְפָנָיו
מִחֲמַת בּוֹשָׁה כַּנִּלְ"ל וְאַחַר כֵּךְ רָאָה אוֹתִי מִיַּד עָבְרוּ מִחֲדָרוֹ לְבֵיתוֹ
הַגָּדוֹל וְשָׂאל אוֹתִי בְּדַרְךְ הַלּוֹכֵה עַל מָה בָּאתָ, הִשְׁבֵּתִי לוֹ לְכָרֶךְ
הַסֵּפֶר וְשָׂאל וְכִי בְּשָׁבִיל זֶה הִכְרַחְתָּ לָבוֹא בְּכוֹנָה וְנִאֲלַמְתִּי וְלֹא
הִשְׁבֵּתִי לוֹ דָּבָר מִחֲמַת אֵימָה אַחַר כֵּךְ הָיָה בְּדַעְתִּי לִילֵךְ מִיַּד
לְהֶאֱמֹן הָעוֹסֵק בְּכְרִיכַת סְפָרִים וְלִישֵׁב שָׁם אֶצְלוֹ כָּל הַיּוֹם כִּי
יִדְעֵתִי רְצוֹן רַבְּנוֹ זְכוֹרוֹנוֹ לְבָרְכָה שֶׁלֹּא לְהַנִּיחַ הַסֵּפֶר אֶצֶל הָאֶמֶן
אֶפְלוּ פֶה בְּרִסְלָב, אֶף עַל פִּי שְׁנֵם הָאֶמֶן הַכוֹרֵךְ הָיָה מֵאֲנָשִׁי
שְׁלוֹמֵנו אָבֵל אֲזוּ הַקְּפִיד רַבְּנוֹ זְכוֹרוֹנוֹ לְבָרְכָה מְאֹד לְשִׁמּוֹר
הַקּוֹנְטְרָסִים שֶׁלֹּא יִנָּע בְּהֵן זָר:

וְהָיָה בְּדַעְתִּי לִישֵׁב אֶצֶל הָאָמֶן הַכּוֹרֵךְ כָּל הַיּוֹם, וְלִבְלִי לְהִתְרַאֲוֹת פָּנַי לְפָנַי רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה עַד שַׁבָּת אֲבָל טוֹבוּ וּרְחֻמָּיו שֶׁל רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה שֶׁהָיוּ בְּלִי שְׁעוֹר, וְהַשְּׂמַאל הָיָה דוֹחָה מְעַט וּבִימִין הָיָה מְקָרֵב הַרְבֵּה וְגַם הִדְחִיָּה וְהִתְרַחֲקוֹת הָיָה בְּעֲצָמוֹ הִתְקַרְבוֹת נִפְלָא לְמִי שֶׁחָפֵץ וְחָשַׁק בְּאַמֶּת וְגַם עֲדִין הוּא נוֹהֵג כֶּךָ וּבִרְחֻמָּיו הַנִּפְלָאִים שֶׁלַּח פֶּתְאֵם אֶצְלִי אִישׁ אֶחָד מֵאַנְשֵׁי־שְׁלוֹמֵנוּ לְבֵית הַכּוֹרֵךְ הַנִּ"ל וְאָמַר שֶׁרַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה צְוֶה שְׂאֲנִי אֵלֶיךָ אֱלֹהֵי, וְהוּא (הֵינּוּ הַשְּׁלִיחַ הַנִּ"ל) יֵשֵׁב בְּמִקְוָמִי כָּאֵן אֶצֶל הַכּוֹרֵךְ:

וְתִכְף רַצְתִּי אֱלֹהֵי זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה וְהָיָה בְּחִדְרוֹ הַקָּטָן שֶׁהָיָה לוֹ כְּנֶגֶד בֵּית הַמִּדְרָשׁ מִן הַצֵּד וּבָאתִי אֵלָיו בְּחִדְרוֹ הַנִּ"ל, וְהוּא שָׁכַב עַל מַטָּתוֹ וְאָז קָרַבְנִי בְּרַחֲמָיו הַרְבֵּה וּדְבַר עַמִּי הַרְבֵּה מְאֹד וְנַחַם אוֹתִי וְשִׂמַּח אוֹתִי וְחִזַּק אוֹתִי הַרְבֵּה מְאֹד מְאֹד בְּדַבְרָיו הַקְּדוּשִׁים וְהַטְּהוֹרִים הָעֵרֵבִים וְהַנְּעִימִים הַמְּתוֹקִים מְדַבֵּשׁ וְנִפְתַּח צוֹפִים וְדַבֵּר עַמִּי הַרְבֵּה וְלֹא יֵשֵׁן כְּלָל, וְעָמַד מִמַּטָּתוֹ וְנִכְנַם לְבֵיתוֹ הַגָּדוֹל:

וְאָז הָיָה הָעֵת שֶׁהִתְחִיל לְגַלּוֹת סוּד הַנִּפְלָא וְהַעֲצוּם שֶׁל הָעֲשָׂרָה קַפִּיטָל תְּהֵלִים לְאֶמְרָם בְּיוֹם שֶׁקָּרָה לְאָדָם חַם וְשְׁלוֹם מְקָרָה לִילָה רַחֲמָנָא לְצִלָן כְּנִדְפָם בְּסִפְרָיו הַקְּדוּשִׁים כִּי בְּאוֹתוֹ הָעֵת קָדָם שֶׁבָּאתִי אֵלָיו אָמַר הַתּוֹרָה הַזֹּאת הַנִּדְפָסַת בְּסִפְרָ הָרֵאשׁוֹן בְּסִימָן ר"ה הַמְּתַחֲלֵת תִּקּוֹן לְמִקְרָה לִילָה לֹא מֵרַע עֲשָׂרָה קַפִּיטָל תְּהֵלִים וְכוּ' וְאֲנִי לֹא הָיִיתִי אֶצְלוֹ בְּשָׁעָה שֶׁאֶמְרָה, אַחַר כֶּךָ בְּיוֹם שֶׁשִׁי הַנִּ"ל גָּלָה לִי חֲתָנוּ רַבִּי יִצְחָק זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה מְעַט מִהַתּוֹרָה הַנִּ"ל כְּפִי הַבְּנָתוֹ וְאַחַר כֶּךָ דִּבַּרְתִּי עִמּוֹ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה בְּעֲצָמוֹ מְזִיחַ וּבֵינֵינוּ לִי הַדְּבָר קָצֵת וְכַתְּבֵתִי הָעֵנִין מִיַּד כְּמוֹ שֶׁנִּדְפָס עֲתָה בְּסִימָן הַנִּ"ל וְאָז לֹא גָלָה עֲדִין הַקַּפִּיטָלִיךְ תְּהֵלִים בְּפִרְטִיּוֹת אֵיזָה קַפִּיטָלִיךְ צָרִיכִין לֹאמַר רַק שֶׁאֶמַר שֶׁהָיָה רָאוּי לְבָרַר אֵיזָה עֲשָׂרָה קַפִּיטָלִיךְ

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'עלר מוזהרנ"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ג" ו
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

הם כנגד עשרה מיני נגינה, אך כל עשרה ועשרה קפיטליך
שבתהלים כלולים מבחינת עשרה מיני נגינה, אך אחר כך אחר
כמה שנים התחיל לגלות מענין התקון הנ"ל ואחר שבא מלבוב
חזר ודבר מענין העשרה קפיטל תהלים הנ"ל ואז גלה בפרטיות
איזה קפיטליך צריכין לומר כנדפס בלקוטי תנינא בסופו בסימן
צ"ב עין שם (וכמדמה, שכבר מבאר מספור זה מעט במקום אחר (עין שיחות
הר"ן קמ"א, חיי מוהר"ן רכ"ה):

סדר לקוטי עצות הימני:

טו מי שהוא משקע בתאות ממון ואינו עושה משא ומתן
באמונה, על-ידי-זה גורם בחינת דם-נדה להשכינה, ואין לו
פרנסה, והוא בחינת פגם הברית (שם סי' כט).

יז צדקה הוא תקון הכללי של המשא ומתן. וצריך לכונן בכל הלוך
והלוך ובכל דבור ודבור שהוא הולך ומדבר בשעת המשא ומתן,
שכוננתו שירויה כדי שיתן צדקה, וזה עקר תקונו של המשא ומתן
(שם).

יח על-ידי שיהיה שונא בצע, שישנא את הממון בתכלית השנאה,
על-ידי-זה יזכה לבוא לחכמה והשכל שעל-ידו זוכין להשגת
אלהות. וכן להפך, על-ידי אהבת ממון הוא נופל מזה השכל,
ונופל לשטות וכסילות ולעצבות ומרה שחרה, והקלפות וסטרא-
אחרא מסבבין אותו בסבובים שלהם, שהם התפוך משכל הנ"ל
(שם סי' ל).

יט על ידי משא ומתן באמונה, על-ידי-זה מחדשין נשמתו, דהינו
מחו ושכלו, בתוך האמונה, וזוכה לקבל בכל פעם שכל חדש
ונשמה חדשה מאור הפנים. ואפלו מי שאינו בר-אורין, ואינו
מקבל בעצמו מחין חדשים על-ידי המשא ומתן באמונה, מאחר

שאינו עוסק בתורה, שהוא עקר המוח והשכל, אף על פי כן גם הוא עושה תקון גדול על ידי שהוא עושה משא ומתן באמונה, כי על ידי זה שהוא נושא ונותן באמונה, על ידי זה עושה טובה לחברו שהוא משרשו, שמחין של חברו מתחדשין בתוך המשא ומתן שלו שהוא באמונה, ויהיו לו מחין חדשים ללמוד ולדבקות הבורא יתברך (שם סי' לה).

כ כל דיני ממונות שיך למשא ומתן. על כן הרוצה לעסק במשא ומתן צריך שיהיה בקי בדיני ממונות, כדי שלא יכשל בהם (שם).
 כא פשרוזה לעסק במשא ומתן באמונה, צריך לשמר את האמונה מאד, שלא יתגברו החיצונים עד שיפגם באמונתו, חס ושלום. על כן צריך להתגבר לעסק בהמשא ומתן כל כך באמונה כמו רב ספרא, ויקים "ודובר אמת בלבבו", שאפלו מה שנגמר בלבו לא ישנה, ובזה ישמר את האמונה, ואז יוכל לחדש נשמתו ושכלו בתוך האמונה שבמשא ומתן כנ"ל (שם).

סֵדֶר סְפֹרֵי מִנְעֻשֵׁי־הַיּוֹמִי:

ונעשה בנו מלך, והתחיל לנהג ביד רמה ובחזק כמו זקנו, וכבש מדינות רבות ונפל על חכמה, וצוה להכריז שלא ימצא במדינתו שור ושה, כדי שלא יהיה נכרת זרעו על כן אין לו מורא משום דבר ונהג מדינתו ברמה, ונעשה חכם גדול מאד ונפל על חכמה לכבש את כל העולם בלא מלחמה, כי יש שבעה חלקי עולם, שהעולם נתחלק לשבעה חלקים, ויש שבוע כוכבי לכת, שכל כוכב מאיר בחלק מהחלקי העולם, ויש שבעה מיני מתכות, שכל אחת משבע כוכבי לכת מאיר במין מתכת אחד והלך וקבץ כל השבועה מיני מתכות, וצוה להביא כל הפאטרעטין [דמות דיוקן] של כל המלכים שהם של זהב שתולין בפלטרין [ארמון] שלהם,

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'רעו זצמ"ר מוהר"ר זצ"ל "צדק צדק" מצדד מוספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל
זצמ"ר "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות זצמ"ר

וְעָשָׂה מִזֶּה אָדָם רָאשׁוֹ שֶׁל זָהָב וְגִפּוֹ שֶׁל כֶּסֶף, וְכֵן שְׂאֵר הָאֵיבָרִים מִמֵּינֵי מִתְּכֹת הָאֲחֵרִים, וְהָיָה בְּאוֹתוֹ הָאָדָם כָּל הַשְּׂבַע מֵינֵי מִתְּכֹת, וְהָעֶמִיד אוֹתוֹ עַל הַר גְּבוּהָ, וְהָיוּ כָּל הַשְּׂבָעָה כּוֹכְבֵי לְכַת מְאִירִין בְּאוֹתוֹ הָאָדָם, וְכִשְׁהָיָה אָדָם צָרִיד לְאִיזָה עֲצָה אוֹ אִיזָה מִשָּׂא וּמִתָּן אִם לַעֲשׂוֹתוֹ אִם לָאוּ, הָיָה עוֹמֵד נֶגֶד אוֹתוֹ הָאֵיבָר שֶׁל הַמֵּין מִתְּכַת הַשֵּׁיף לְחֶלֶק הָעוֹלָם שֶׁהוּא מְשֻׁם, וְהָיָה חוֹשֵׁב בְּדַעְתּוֹ אִם לַעֲשׂוֹת אִם לָאוּ, וְכִשְׁהָיָה צָרִיד לַעֲשׂוֹת, הָיָה מְאִיר וּמְזַרֵּיחַ אוֹתוֹ הָאֵיבָר, וְאִם לְאוֹ-הָיָה נֶחֱשֵׁף הָאֵבָר (כָּל זֶה עָשָׂה הַמֶּלֶךְ הַנִּזְכָּר) וְעַל-יְדֵי זֶה הָיָה כּוֹבֵשׁ כָּל הָעוֹלָם וְאֶסֶף מָמוֹן רַב.

סֵדֶר שְׁלֹחַן עָרוֹף הַיּוֹפְנִי:

סימן שעה (א) מרפסת שהוא דרך לעליות הפתוחים לה ועומדת בחצר ועולים לה בסולם ובני העליות יורדים ממנה לחצר ועוברים לרשות הרבים אינם אוסרים על בני החצר דסולם תורת פתח עליו והוי כשתי חצרות ופתח ביניהם שאם רצו מערבים יחד ואם רצו כל אחד מערב לעצמו ובלבד שיערבו כל בני מרפסת לעצמן כדי שתהא רגל המותרת במקומה: (ב) אם לא עירבו יחד ויש בחצר תל או עמוד שהוא משותף בין שניהם אם אינם גבוהים י"ט הרי אלו נחשבים בין החצר ובין המרפסת ושניהם אסורים להוציא שם כלים שבבתיים ואם הם גבוהים מקרקעית החצר י"ט (ובתוך עשרה למרפסת) (טור) והם בתוך ד' טפחים למרפסת בני מרפסת מותרים לפי שתשמישו (להם) בנחת מלבני החצר ואם היו רחוקים מהמרפסת ד"ט או יותר אע"פ שגבוהים עשרה (מן החצר לתוך עשרה למרפסת) (טור) הרי אלו בכלל החצר והמרפסת לפי ששניהם אפשר להשתמש בהם על ידי זריקה לפיכך שניהם אסורים להוציא שם כלים ששבתו

בבתים עד שיערבו: (ג) היתה מצבה ארבע' טפחים לפני המרפס' אין המרפסת אוסר' על בני החצר שהרי נחלקה מהם: (ד) זיזים היוצאים מהכתלים כל שהוא למטה מעשרה טפחים הרי זה נחשב מהחצר ובני החצר משתמשיין בו וכל שהוא בתוך י"ט העליונים הסמוכים לעליה אנשי עליה משתמשיין בו והנשאר בין י' התחתונים עד תחלת י' העליונים מן הזיזין היוצאים שניהם אסורים בו ואין משתמשיין בהם בכלים ששבתו בבתים אלא אם כן עירבו:

סימן שעו (א) בור שבין שתי חצרות ואין ביניהם פתח או חלון שיוכלו לערב או שיש ביניהם ולא עירבו אין ממלאים ממנו בשבת אלא אם כן עשו מחיצה י' למעלה מן המים וצריך שיהיה טפח מן המחיצה יורד בתוך המים ואם היתה המחיצה כולה בתוך המים צריך שיהיה טפח יוצא ממנה למעלה מן המים כדי שתהיה ניכרת רשות זה מרשות זה וכן אם עשו על פי הבור קורה רחבה ד"ט זה ממלא מצד הקורה וזה ממלא מצד האחר: הגה ודוקא אם בא למלאות בכלים של בית אבל בכלים של חצר לא בעינן שום תיקון דהא חצירות רשות אחת הן כדלעיל סימן שע"ב (הג"מ פט"ו): (ב) באר שבאמצע השביל בין שני כותלי חצרות אע"פ שהיא מופלגת מכותל זה ד"ט ומכותל זה ד' טפחים שניהם ממלאים ממנה ואינם צריכים זיזים על גבן שאין אדם אוסר על חבירו דרך אויר: הגה ודוקא כשאין החצרות פתוחות לשביל רק בחלונות (טור והמגיד פ"ג מה' עירובין) ויש אומרים דאם אינן מופלגים ארבעה אוסרים אפילו בכהאי גוונא (ב"י בשם רש"י): (ג) שתי חצרות וביניהם ג' חורבות כל אחד מותר באותה שאצלו להשתמש בה דרך חלונות על ידי זריקה והאמצע' מותרת לשניהם ואם היו שלשתן סמוכי' לבתים

שהיתה האמצעי' כנגד השתים כשלשה ראשי קנקן כל אחד מותר בחורבה שאצלו והשלישית הקרובה לשתי החצרות אסורה לשתיהן: (ד) בית הכסא שבין שני הבתים ולא עירבו יחד רשות שניהם שולטת בו ואסורים (ועיין לעיל סימן שנ"ה):

סימן שעז (א) שתי עליות הפתוחות לחצר זו כנגד זו ואחת עשתה גומא בחצר כדי לשפוך בחצר שאין בה ד' אמות מימיה והשני' לא עשתה אם עירבו יחד שתיהן מותר' לשפוך מימיהן ואם לא עירבו יחד והאחת עירבה לעצמה והשניה לא עירבה כלל זו שלא עירבה אסורה ושעירבה מותרת ובלבד שלא תשפוך להדיא בגומא אלא תשפוך בעלייה והם יורדים לגומא: הגה דכחו בחצר שאינה מעורבת שרי (טור) והוא הדין אם החצר יותר מד' אמות דשתיהם מותרים בכה"ג ואין צריכים לגומא (ב"י):

סדר לקוחי תפלה הימני:

תפלה קיג תתסג: (מיוסד ע"פ תורה קכ"ג) "אשרי תמימי דרך ההלכים בתורת ה', אשפילה בדרך תמים מתי תבוא אלי אתהילך בתם לבבי בקרב ביתי, תם וישך יצרוני כי קויתיה, ואני בתמי אלה פדני וחנוני" רבנו של עולם, מלא רחמים, התמים במעשיו, התם ומתמם עם תמימים, רחם עלי וזכני לתמימות באמת ואזכה לקשר את עצמי באמת ובתמים לצדיקים וכשרים ותמימים אמתים שבדור אשר זכו לשמש צדיקים אמתים ולקבל מהם דרך האמת והישך ואזכה לסלק ולבער ולבטל כל חכמתי ושכלי ודעתי נגדם, כאלו אין לי שום שכל כלל, רק לקיים כל היוצא מפיהם ועל כל אשר יאמרו: "כי הוא זה" לא אסור ימין ושמאל רחם עלי בעל הרחמים, והצילנו מכל מיני בלבולים ומכל מיני חכמות של העולם שאינם אמתים רחם עלינו

וְהִצִּילָנוּ מֵהֶם, אֵל יִשְׁעוֹ אֵל דְּרִכֵּיהֶם לְבִי, וְלֹא אָסוּר מֵאֲמָרֵי פִיהֶם
 שֶׁל הַצְּדִיקִים הַקְּדוֹשִׁים אֲמִתִּיִּם הַמְּנַהֲלִים אוֹתָנוּ בְּרַחֲמִים בְּאֶמֶת
 וּבִתְמִימוֹת, עַל פִּי דְרָכֵי הַתּוֹרָה שֶׁקִּבְּלָנוּ מִפִּי מֹשֶׁה רַבֵּנוּ עָלֵינוּ
 הַשָּׁלוֹם, שֶׁמֵּרְנוּ וְהִצִּילָנוּ מִכָּל מִינֵי כְּפִירוֹת וּבְלִבּוֹלֵי אֲמוּנָה הַבָּאִים
 מִחֲכָמוֹת הָאֱלֹה זַכְּנוּ וְהִכְנִיסָנוּ לְתוֹךְ דְּרָכֵי הַתְּמִימוֹת בְּאֶמֶת
 לְאֶמֶתוֹ בְּאֶפֶן שְׁאִזְכָּה לְאֲמוּנָה שְׁלֵמָה בְּאֶמֶת, וְלִקְיָם אֶת כָּל
 תּוֹרָתְךָ בְּאַהֲבָה וּבְאֶמֶת וּבְתָמִים כָּל יְמֵי חַיֵּי "יְהִי לְבִי תָמִים
 בְּחֻקֶּיךָ לְמַעַן לֹא אֲבוֹשׁ" כִּי "אַתָּה הוּא ה' הָאֱלֹקִים אֲשֶׁר בְּחַרְתָּ
 בְּאַבְרָם וְהוֹצֵאתוֹ מֵאוּר כַּשְׂדִּים, וְשִׁמְתָּ שְׁמוֹ אַבְרָהָם, וּמָצֵאתָ אֶת
 לְבָבוֹ נְאֻמָּן לְפָנֶיךָ" כִּי הֲלֹךְ לְפָנֶיךָ בְּתְמִימוֹת כִּי הָיָה רֹאשׁ לְכָל
 הַמְּאֻמִּינִים הָאֲמִתִּיִּים הַתְּמִימִים וְהַיִּשְׂרָיִם הָעוֹבְדִים אוֹתְךָ
 בְּתְמִימוֹת וּבְפִשְׁטוּת בְּאֶמֶת וּבְאֲמוּנָה שְׁלֵמָה בְּזִכּוֹתוֹ וּבְזִכּוֹת כָּל
 הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים וְהַתְּמִימִים:

תִּתְרַסֵּד: רַחֵם עָלַי וְזַכְּנֵי לְהַתְּחִיל מֵעַתָּה לֵילֶךְ בְּדַרְכְּךָ בְּתְמִימוֹת
 וּבְפִשְׁטוּת, בְּאֶמֶת וּבְאֲמוּנָה שְׁלֵמָה וְתִסִּיר מִמֶּנִּי לִבַּב הָעֵקֶשׁ,
 שֶׁלֹּא יִשְׁטָה לְבָבִי אֵל דְּרָכֵי הַחֲכָמוֹת שֶׁל הַבַּל הַנוֹהֲגִים בְּעוֹלָם
 שֶׁהֵם מְבַלְבְּלִים וּמוֹנְעִים מְאֹד מִלְּחַשְׁבַּע עַל תְּכִלִּיתָנוּ וְסוּפְנוּ
 וְלַהֲתַקְרַב אֵלֶיךָ בְּאֶמֶת וְאַבְעַר וְאַסִּילֵךְ מִלְּבָבִי כָּל הַחֲכָמוֹת הָאֱלֹה,
 וְאַדַּע הָאֶמֶת לְאֶמֶתוֹ גִּדְּל שְׁטוּתִי וְחִסְרוֹנִי מִהַדְּעַת כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב:
 "כִּי בַעַר אָנֹכִי מֵאִישׁ וְלֹא בִינַת אָדָם לִי", וּכְתִיב: "וְאַנִּי בַעַר וְלֹא
 אֲדַע בְּהִמּוֹת הָיִיתִי עִמָּךְ" וּכְתִיב: "אֲמַרְתִּי אַחֲכָמָה, וְהִיא רְחוּקָה
 מִמֶּנִּי" רַחֵם עָלַי לְבַל אֲטַעֶה בְּעֲצָמִי בְּשׁוֹם חֲכָמוֹת שֶׁל הָעוֹלָם
 הַמְבַלְבְּלִין הַרְבֵּה, רַק אִזְכָּה לְקִיָּם בְּאֶמֶת וּבִתְמִימוֹת כְּכֹל הַיּוֹצֵא
 מִפִּי רַבּוֹתֵינוּ הָאֲמִתִּיִּים וְלִבְטֹל דַּעְתִּי וְשִׁכְלִי נִגְדָּם לְגַמְרֵי כְּאֵלוֹ אֵין
 לִי שׁוֹם שֶׁכָּל כָּלֵל כְּאֲשֶׁר הוּא בְּאֶמֶת, וְאַזְכָּה לְקִיָּם בְּאֶמֶת מִקְרָא

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'רפ' - צֶמַח מִזֶּה רִנָּתוֹ יִצְיָ"ל "צֶדֶק צִדְקָתוֹ מִקִּוּי שִׁדְחָה לְצַדִּיק מִסִּפְרֵי רַבְּנָנוּ יִהְיֶה תִּיקוֹן לְכָל" -
- "חֵק נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שְׁעָי יִשְׁבֵּת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת -

שְׁכַת־טוֹב: "תָּמִים תִּהְיֶה עִם ה' אֱלֹהֶיךָ" וְנֹאמַר: "ה' מִי יִגֹּר בְּאֲהֲלֶךָ,
מִי יִשְׁכֵּן בְּהַר קִדְשֶׁךָ, הוֹלֵךְ תָּמִים וּפָעֵל צְדָקָה, וְדַבֵּר אֱמֶת בְּלִבָּבוֹ"
חֲמַל עָלַי וְהוֹשִׁיעֵנִי וְזַכֵּנִי לְכָל מָה שֶׁבִקְשָׁתִי מִלְּפָנֶיךָ "יִהְיוּ לְרָצוֹן
אִמְרֵי פִי וְהִגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ ה' צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי":

תְּפִלָּה קִיד תִּתְרַסֶּה: וּמְיוֹסֵד ע"פ תוֹרַה ק"ל ל" פִּרְשָׁתֵי יָדַי אֱלֹהֶיךָ
נִפְשֵׁי בְּאַרְץ עַיִפָּה לָךְ סָלַח עֵינַי דְּאָבָה מִנִּי עֵנִי
קָרָאתִיךָ ה' בְּכָל יוֹם שִׁטְחֹתִי אֱלֹהֶיךָ כַּפִּי", מָלֵא רַחֲמִים רַחֵם עָלַי
וְקַבֵּל תְּחִנּוֹתַי, וְהוֹרְנֵי וְלַמְדֵּנִי דְרָכֶיךָ הָאֱמֶתִּים וְעֲצוֹתֶיךָ הַיְשָׁרוֹת
בְּכָל עֵת, בְּאַפְּן שְׁאֵזְכָּה לָשׁוּב מִהַרְהָ מִמַּעֲשֵׂי הַרְעִים וּמִמַּחְשְׁבוֹתַי
הַמְּגֻנִים עַד שְׁאֵזְכָּה מִהַרְהָ לְתַקוּן הַבְּרִית בְּאֱמֶת בְּשִׁלְמוֹת כְּרָצוֹנְךָ
הַטּוֹב וְתַחֲנֵנִי מֵאַתָּה דַּעַת וְשִׁכַל אֱמֶתִי, בְּאַפְּן שְׁאֵזְכָּה לִידַע
וְלַהֲרַגִּישׁ שְׁפָלוֹתַי בְּאֱמֶת, וְלֹא יַעֲלֶה עַל דַּעַתִּי שׁוֹם צַד גְּאוֹת
וְגִדְלוֹת וְגִבְהוֹת וְרַמּוֹת רוּחָא כִּי בְּאֱמֶת לְפִי פְחִיתוֹתַי לֹא הָיִיתִי
צָרִיךְ לְהִתְפַּלֵּל עַל זֶה כָּלֵל לְהַנְצִיל מִגְּאוֹת כִּי מִי אָנֹכִי שִׁיַּעֲלֶה עַל
לְבִי שׁוֹם צַד גְּאוֹת, אַחֲרַי שְׁאַנֵּי רַחוּם מֵאַתָּה כָּל כָּךְ, אַךְ אַתָּה יוֹדַע
אֵיךְ אֲזַרְבִּים עָלַי מִכָּל צַד בְּכָל עֵת, עַד אֲשֶׁר מִבְּלָבָלִים דַּעַתִּי
בְּפָנִיּוֹת וְגְאוֹת, בְּפָרֵט בְּעֵת שְׁאַנּוּ רוּצִים לְעַסֵּק בְּאִיזָה דְבָר
שֶׁבִקְדָשָׁה עַל כֵּן בָּאתִי לְפָנֶיךָ בְּעַל הַרְחָמִים, יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת, אֲשֶׁר
בְּמָקוֹם גִּדְלָתְךָ שָׁם אָנּוּ מוֹצְאִים עֲנֻתְנוֹתְךָ, שְׁתַּחּוֹם וְתַחֲמַל עָלַי
בְּכָל עֵת וְתִהְיֶה עִמִּי וְתִשְׁמְרֵנִי תָּמִיד שְׁלֵא יַעֲלֶה עַל לְבִי שׁוֹם צַד
גְּאוֹת וְגִבְהוֹת כָּלֵל, עַד שְׁאֵזְכָּה לְעַנּוּת אֱמֶתִּית בְּאַפְּן שְׁאֵזְכָּה
לְשִׁמִּירַת הַבְּרִית בְּאֱמֶת כַּאֲשֶׁר הוֹדַעְתָּנוּ עַל יְדֵי חַכְמֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים
שֶׁעַל יְדֵי עֲנָוָה זוֹכִים לְשִׁמִּירַת הַבְּרִית וְתַצִּילָנוּ מִעֲנָוָה פְּסוּלָה רַק
אֵזְכָּה לְעַנּוּת אֱמֶתִּית כְּרָצוֹנְךָ הַטּוֹב "הוֹרְנֵי ה' דְרָכֶךָ אֲהֲלֶךָ
בְּאֱמֶתְךָ, יַחַד לְבָבִי לִירְאָה שְׁמֶךָ יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיזוֹן לְבִי

סדר הַלְמוּד לְיוֹם ד' אָיִר

וְזָקָה נָתַן וְכֹל יַעֲבוֹר

(ו"ט לעומר) ג'רפא

לְפָנֶיךָ ה' צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי: